

Het magische verhaal van de Verteller

Het magische verhaal van de Verteller

Laura Alblas

Titel: Het magische verhaal van de Verteller

© 2015 Laura Alblas

Eerste uitgave: 2015

Tweede uitgave: 2019

Alle rechten voorbehouden.

Uitgegeven door: Het magische verhaal

Auteur: Laura Alblas

Redactie: Bregje van Dongen

Ontwerp omslag: Laura Alblas

ISBN: 9789463983600

NUR: 285

www.hetmagischeverhaal.nl

But listen to the colour of your dreams

Tomorrow Never Knows
The Beatles

Bregje,
zo blij met jou in mijn leven.
Ik hou van jou

wednesday morning at five o'clock, as the day begins

Ver onder haar ontwaakte de wereld. Zelf probeerde ze het wakker worden nog zo veel mogelijk uit te stellen; het reizen was minder vervelend wanneer ze het grootste gedeelte van de vlucht kon slapen. Iets had haar echter gewekt. Ze wist niet of het de vreemde houding was waarin ze zat, of dat het haar buurvrouw was die haar per ongeluk had aangestoten of dat iemand een rij verder te hard had gesnurkt. Of dat het iets heel anders was geweest. Het maakte ook niet uit. Ineens lag ze ongemakkelijk, was het koud, sliep haar rechterbeen en deed haar nek pijn. De fleecedeken lag nutteloos aan haar voeten.

Ze verschoof ongemakkelijk op haar plek in een poging om beter te gaan zitten. Haar been tintelde. Op het schermpje voor haar neus draaide een film die ze niet kende. Het geluid was enkel te horen via de oordopjes die ze terug in haar tas had gestopt. Ze keek uit het raam met het idee om te zien waar ze was, maar dat was natuurlijk volstrekt zinloos: op elf kilometer hoogte boven een dik pak bewolking was er niet veel te zien.

Volgens haar horloge was het alweer twee uur 's middags. De tijd klopte al lang niet meer. Ze wist niet hoeveel tijdzones ze inmiddels gepasseerd was, maar het waren er heel erg veel. Gelukkig was ze er bijna. Ze was nu bijna een etmaal onderweg en hoewel ze veel had geslapen, was ze moe, deden haar spieren pijn en voelde ze zich vooral heel erg vies. Ze hoopte dat Emma een groot bad had waarin ze helemaal kon verdwijnen. Voor een uur of twee.

Terwijl ze naar de bewolking onder het vliegtuig staaarde, kwamen de stewardessen voor de laatste keer langs met een karretje met drinken. Even later klonk de stem van de piloot door de luidsprekers met de mededeling dat de landing ingezet ging worden, gevolgd door informatie over de temperatuur in München en hoe laat het daar was. Bijna half zes in de ochtend, zo bleek.

Ze klikte haar gordel vast en voelde hoe het vliegtuig hoogte begon te verliezen. Nog even en ze zou haar benen weer kunnen strekken. Niet dat ze er dan al was, want vervolgens zou ze voor de derde keer in een vliegtuig moeten stappen. Het was echter wel de laatste keer en een korte vlucht die haar in ruim een uur naar haar eindbestemming zou brengen. Berlijn.

Terwijl het vliegtuig door de bewolking zakte, wenste ze dat ze er al was.

Een kleine drie uur later landde ze op het vliegveld van Berlijn. De dikke bewolking waar ze eerder tegenaan had gekeken, was in dit gedeelte van Duitsland nergens te bekennen. Boven de stad klom de zon al hoog naar de hemel.

In de rij voor de paspoortcontrole verheugde ze zich op het weerzien met Emma. Hoewel ze haar nichtje vaak via de chat had gesproken, was het toch alweer zeven jaar geleden dat ze elkaar voor het laatst in het echt hadden gezien. Dat was toen ze twaalf waren en Emma met haar ouders naar Australië was gekomen. Ze mocht van zichzelf nu dan ook best een klein beetje zenuwachtig zijn. Ze hadden samen lang plannen gemaakt voor haar komst naar Berlijn, maar nu het zo ver was, vond ze het toch wel spannend. Ze hoopte dat Emma geen spat veranderd was en dat ze nog steeds zo veel lol zouden hebben als toen.

Ze diepte haar paspoort op uit haar handbagage en overhandigde hem aan de douanebeambte. Die bestudeerde het aandachtig, keek naar haar gezicht en gaf het vervolgens weer terug.

‘Bedankt, goede reis,’ zei hij, in het Duits.

‘Dank je wel.’ Ze reisde opzettelijk op haar Duitse paspoort, zodat ze zonder problemen een paar jaar in het land door kon brengen. Ze borg het document weer op en liep door.

Ze hoefde bij de bagagebanden slechts enkele minuten op haar rugzak te wachten. Hij was er zelfs zó snel, dat ze hem miste, omdat ze in gedachten verzonken was. Vast Duitse gründlichkeit, bedacht ze grijnzend. Haar moeder zorgde er vroeger ook altijd voor dat alles verliep zoals gepland. Aan haar was die eigenschap echter volledig voorbij gegaan. Ongeduldig wachtte ze tot de rugzak een rondje bagageband had gedaan, waarna ze hem er eindelijk vanaf kon trekken.

Nu was er nog slechts een schuifdeur die haar scheidde van haar nieuwe leven in Berlijn. Aan de andere kant van die deur zou naar alle waarschijnlijkheid Emma staan. Zou zij net zo zenuwachtig zijn? Gespannen keek ze of ze haar al zag staan.

‘Lucy!’ Emma zag haar eerder. Haar nichtje kwam op haar af gerend. ‘Wow, dat is zeker wel een lange reis geweest. Geweldig! Wat goed dat je er nu bent!’ Emma knuffelde haar onstuimig en Lucy lachte. Het was fijn om haar na al die tijd weer terug te zien. ‘Ik heb je zo veel te vertellen!’ Emma hield haar nog steeds gevangen in een omhelzing.

‘Nou, dat komt goed uit, want ik ben hier voorlopig nog wel een jaartje of drie,’ antwoordde Lucy met een grijns, terwijl Emma haar uiteindelijk weer los liet.

‘Kom mee, dan gaan we naar mijn appartement.’

Dat klonk Lucy als muziek in de oren. Ze wilde haar rugzak wegzetten, haar schoenen uitdoen en verder alleen maar zitten. En in bad, natuurlijk. Ze hoopte écht dat Emma een bad had.

Hulpvaardig trok Emma de kleine rugzak die haar handbagage was uit haar handen, greep Lucy bij haar arm en trok haar mee naar een uitgang. 'Het is niet zo ver,' verklaarde ze ongevraagd. 'We moeten eerst met de bus en dan nog een klein stukje met de S-Bahn. Met een half uurtje zijn we er wel. Ik heb al een kaartje voor je gekocht, zodat we niet staan te prullen bij de automaat. Heb je al euro's? Anders moet je die straks ergens pinnen, maar nu gaan we eerst naar huis. Ik denk dat David inmiddels al wel thuis is.'

David was haar vriend, wist Lucy. Emma had hem nog niet zo lang geleden ontmoet, maar ze had al wel uitvoerig verteld over haar nieuwe vlam in alle e-mails die ze had gestuurd.

'Hierheen.' Emma trok haar naar de kant van het busstation waar al een bus stond te wachten. Ze stapten in.

'Maar,' zo besloot Emma haar relaas over David die 's nachts had moeten werken en hopelijk koffie had gezet, 'Hoe was je reis? En ben je niet vreselijk moe? En heb je kunnen slapen?'

Lucy glimlachte. 'Ik heb gelukkig de twijfelachtige gave om overal in slaap te kunnen vallen. En de reis zelf ging goed, maar ik ben wel hartstikke gaar nu. Heb je toevallig een bad waar ik straks in kan gaan liggen?'

Emma slaakte een diepe zucht alsof ze wilde verduidelijken dat het haar ook enorm speet. 'Nee, helaas. Maar wel een douche en daar mag je zo lang onder staan als je wil.'

'Dat lijkt me ook al erg fijn.'

Even viel er een stilte. Lucy keek naar buiten en zag de buitenwijken van Berlijn aan haar voorbij trekken. Het was zonnig. Zelf droeg ze een dikke trui, omdat ze het altijd koud had in een vliegtuig, maar eigenlijk was dat nu veel te warm voor dit weer. Emma droeg een dun zomerjurkje en ze zag er niet uit alsof ze het koud had.

'Ik wist niet dat het hier nog zulk lekker weer was,' merkte ze op.

'Hier is het ook nog zomer. En bovendien: in Berlijn schijnt altijd de zon,' antwoordde haar nichtje opgewekt. 'O, we moeten er hier al uit.' Ze sprong op en trok de rugzak uit het bagagerek.

Ze stapten uit bij een station van één van de vele S-Bahnen die door Berlijn liepen. Emma nam haar mee naar het juiste perron waar net een trein aankwam.

'Over drie haltes moeten we er alweer uit en dan is het nog maar een klein stukje lopen. En dan zijn we thuis!' riep Emma enthousiast. Ze liet

de rugzak op de grond glijden en plofte neer op een bankje. Lucy ging naast haar zitten. Ze bestudeerde de netkaart van het openbaar vervoer die in de wagon hing, maar alle lijnen en zones zeiden haar niet veel. Bovendien had ze niet gezien op welk station ze waren opgestapt. Ondertussen vertelde Emma over de wijk waarin ze woonde en over de andere wijken in Berlijn. Plotseling, halverwege een ode aan de leukste winkeltjes in de stad, boog haar nichtje zich samenzweerderig naar haar toe.

‘Je wordt gevolgd. Nee, niet kijken,’ siste ze. Snel deed Lucy alsof ze haar rugzak bestudeerde.

‘Hoezo? Hoe bedoel je? Natuurlijk word ik niet gevolgd, ik ben hier net.’

‘Ja, dat is het hem juist, hij kwam samen met jou aan.’ Emma liet het klinken alsof ze zojuist op een mysterieus complot was gestuit. Zelf zou ze het eerder toeval willen noemen. Ondanks dat Emma nogmaals fluisterde dat ze niet moest kijken, deed ze dat toch.

‘Wie dan?’ vroeg ze.

‘Een jongen. Met donker haar en een zwart T-shirt.’

Ze zag wie Emma bedoelde. De jongen zat een behoorlijk eind verderop en leek in het geheel niet geïnteresseerd in hen. Hij luisterde naar muziek terwijl hij naar buiten keek.

‘Volgens mij heb jij te veel enge films gekeken,’ giechelde Lucy. Emma snoof echter verontwaardigd.

‘Ik weet het zeker. Hij kwam eerder dan jij naar buiten, maar hij bleef net zo lang treuzelen tot jij verscheen en toen is hij je gevolgd.’

‘Ik heb hem in ieder geval nog nooit eerder gezien.’

‘We moeten er zo uit en ik weet zeker dat hij ook opstaat. Let maar op.’ Emma voegde de daad bij het woord en wurmde zich langs Lucy het gangpad in. Die stond daarom ook maar op. Ze hees haar rugzak op haar rug en voegde zich bij Emma die alvast ongeduldig voor een deur was gaan staan. Piepend kwam de trein tot stilstand. Terwijl Emma snel naar buiten stapte, keek Lucy nog een keer nieuwsgierig naar de jongen die haar zou achtervolgen. Hij maakte geen aanstalten om op te staan.

Ze volgde haar nichtje de warme lucht van de zomer in. De deuren van de wagon sloten weer, de trein zette zich in beweging en Lucy keek ernaar terwijl hij passeerde. Het raam met het gezicht van de jongen erachter kwam voorbij en even keken ze elkaar aan. Het volgende moment was hij uit het zicht. Ze draaide zich om naar Emma.

‘Zie je nou wel, niets aan de hand.’

Emma lachte enigszins opgelaten. ‘Toch liep hij al achter ons aan sinds jij uit het vliegtuig kwam. Dan lijkt het toch alsof hij je volgt?’ verdedigde ze zichzelf.

‘Je bent een beetje paranoia,’ plaagde Lucy haar.

‘Hmm. Laten we maar verder lopen dan.’

Ze namen de trap die hen naar de uitgang van het S-Bahnstation leidde. Boven zag Lucy een groot plein met aan de rechterzijde een winkelcentrum. Ze liepen om het centrum heen en gingen een straat in. Lucy’s nieuwsgierigheid naar hoe Emma precies woonde, nam met iedere stap toe. Ze zag appartementencomplexen van een paar woonlagen. Waarschijnlijk had haar nichtje ook zo’n woning.

‘Hier is het!’ riep Emma uiteindelijk. Ze haalde haar sleutels uit haar schouder tas en opende de deur naar de centrale gang. Het rook er fris, maar ook enigszins chemisch naar een schoonmaakmiddel.

‘Er is geen lift, maar we wonen op de tweede verdieping, dus dat is nog te doen.’ Emma ging haar voor de trappen op, totdat ze op de tweede etage aankwamen. Daar opende ze de voordeur van haar eigen appartement en liet Lucy naar binnen.

‘Loop maar door,’ spoorde ze haar aan, toen Lucy aarzelend in de gang bleef staan. Die deed wat haar gezegd was en ze stapte de woonkamer in. Die was vrij klein, maar het zag er wel opgeruimd uit. Er stonden ook niet veel meubels in. De zon viel door de ramen naar binnen.

‘David!’ riep Emma. In de keuken verstomde het gerammel van servies en een jongen met blond piekhaar en een bril verscheen in de deuropening. Over zijn schouder hing een theedoek.

‘Hallo,’ begroette hij hen. Hij droogde zijn handen af aan de theedoek en gaf vervolgens Lucy een hand. ‘David.’

‘Hoi, ik ben Lucy.’ Hij leek haar een aardige jongen, hoewel ze zich niet kon voorstellen dat Emma al na drie maanden verkering met hem was gaan samenwonen. Maar ja, zijzelf had überhaupt geen behoefte aan een relatie. Ze wilde vrij en onafhankelijk zijn.

Terwijl Emma en David elkaar zoenden alsof ze elkaar in geen weken hadden gezien, keek Lucy de kamer rond. Er stonden een rode bank en een bijpassende fauteuil en op de grond lag een wit kleed. Ook de muren en de gordijnen waren wit, maar de paar andere meubels, zoals de salontafel en enkele kastjes, waren van RVS met glas. Op de vloer lag laminaat.

‘En, wat vind je er van?’ vroeg Emma, nadat ze zich weer van David had losgemaakt.

‘Leuk. En de badkamer? Daar ben ik ook wel erg benieuwd naar,’ voegde ze er als grap aan toe. Emma vatte het echter meteen serieus op.

‘Zet je spullen maar ergens neer en ga zitten. David, heb jij koffie gezet? Nee? Snel doen dan.’ Ze joeg haar vriend terug de keuken in, terwijl ze Lucy’s handbagage aanpakte en tegen de bank aanzette. Lucy deed hetzelfde met haar grote rugzak. Het was erg prettig om te weten dat ze voorlopig niet meer met dat ding hoefde te zeulen.

‘Ga maar zitten, doe je schoenen uit,’ instrueerde Emma haar verder. ‘Als David een beetje opschiet, is er zo koffie. Ik zal eens even gaan kijken.’ Ze verdween in de keuken. Lucy plofte neer op de bank en bleef even uitgeteld zitten. Nu ze op haar plaats van bestemming was, voelde ze pas echt goed hoe moe ze was. Ze trok haar schoenen uit en keek op haar horloge. In Adelaide was het alweer avond, maar hier was het pas een paar minuten na half elf in de ochtend. Nog een hele dag te gaan, maar eigenlijk voelde ze er veel voor om te gaan slapen. De gedachte aan een bed deed haar gapen. Ze hoopte maar dat Emma niet al te veel plannen had gemaakt voor deze dag.

Even later verscheen haar nichtje met een dienblad met drie bij elkaar passende koffiemokken. Op bordjes lag iets wat eruitzag als een cake die onder de bus was gekomen. Emma zette het blad neer.

‘Ik heb gisteravond een appelcake gebakken. Het was de eerste keer en ik ben bang dat-ie niet supergoed gelukt is,’ verklaarde ze. ‘Gelukkig smaakt hij wel lekker!’

Ze zette een schoteltje met een dikke plak naast Lucy’s mok met koffie. Nadat ze alles op het tafeltje had gezet, sprong ze naast Lucy op de bank. ‘Ik vind het echt te gek dat je er bent. David! Koffie!’ In de keuken ging het gerammel van servies deze keer wel door. Emma haalde haar schouders op. ‘Nou ja, laten we maar niet op hem wachten. Zonde om het koud te laten worden.’ Met die woorden boog ze zich naar haar koffie. Ze deed er een grote schep suiker in en een flinke scheut melk erbij. Lucy keek bedenkelijk naar haar mok. Eigenlijk hield ze niet zo heel erg van koffie. Ze dronk het nooit. Maar, zo besloot ze, hier in Berlijn begon haar nieuwe, volwassen leven. En daar hoorde koffie bij. Ze deed net zo veel suiker en melk in haar mok als ze Emma had zien doen. Voorzichtig nam ze een slokje. Het smaakte behoorlijk zoet.

‘Proef ook de cake,’ spoorde Emma haar aan. Lucy keek naar de brokstukken op haar bordje. Ach, als de koffie meeviel, zou dat ook wel voor Emma’s eerste bakexperiment gelden. Wat inderdaad bleek te kloppen, moest ze toegeven nadat ze een stukje had geproefd. Hoewel ze wel het idee had, dat het deeg hier en daar nog niet helemaal gaar was. Om Emma een plezier te doen, at ze het hele stuk op, terwijl Emma zelf doorratelde over het bakken van de cake. Langzaam vielen haar ogen dicht.

‘Lucy? Hé, Lucy!’

Ze schrok op doordat Emma haar naam riep. Was ze nou in slaap gevallen terwijl ze op de bank zat?

‘Zal ik je dan maar de badkamer laten zien? Misschien dat je na een douche wel wakker bent,’ stelde Emma voor. Lucy vond het een uitstekend idee. ‘Je snurkte,’ zei Emma plagerig, terwijl ze haar wees waar de handdoeken lagen.

‘Ik snurk niet.’ Ze spitte door haar rugzak op zoek naar schone, zomerse kleding. Uiteindelijk vond ze wat ze zocht en legde het naast de handdoek die Emma haar had gegeven. De inhoud van haar rugzak lag inmiddels verspreid door de kamer. Nou ja, ze nam aan dat ze haar kleding straks toch in een kast kon leggen. Ze deed de badkamerdeur op slot, kleedde zich uit en stapte onder de douche. Ze draaide de kraan open tot het water zo warm was dat ze er nog maar net onder kon staan. Lucy hield niet van een koude douche. Ze waste haar haren, terwijl ze zich bedacht dat ze nu aan de andere kant van de wereld was. Het was een vreemd idee. Ze had bijna dertig uur over de reis gedaan en al haar besef van tijd was in die dertig uur weggevaagd. In Australië was het alweer avond. Wat haar eraan herinnerde, dat ze zowel haar vader als haar oudste broer had beloofd om te laten weten dat ze aangekomen was. Dat moest ze niet vergeten om te doen.

Lucy waste het sop van zich af en spoelde haar haren uit. Ze liet het warme water op haar rug kletteren. Eigenlijk zou ze er nog veel langer onder willen staan, maar ze vond dat ze dat niet kon maken tegenover Emma en David. Na nog heel even te hebben getreuzeld – ze bestudeerde de tegeltjes op de muur en de schelpjes die op het douchegordijn gedrukt stonden – draaide ze de kraan dicht. Ze wrong haar lange, blonde haar uit en pakte de handdoek die op de wasbak lag. Het douchewater had een behoorlijke plas op de grond gevormd: blijkbaar liep het niet zo goed weg. Terwijl ze zich afdroogde, hoorde ze de stemmen van Emma en David. Ze kon niet verstaan waar ze het over hadden, maar beiden klonken enigszins geagiteerd. Lucy vroeg zich af wat er aan de hand was. Ze nam aan dat het niet over haar ging: Emma had haar verzekerd dat David het ook erg leuk vond dat ze bij hen kwam logeren. En zo lang had ze toch niet gedoucht?

Ze kleedde zich aan en hing de natte handdoek over de verwarming. In de hoek van de badkamer zag ze een trekker staan. Ze probeerde de plas water in het doucheputje te krijgen, maar na een paar keer proberen leek het haar hopeloos. Ze zette de trekker terug en verliet de badkamer. Emma zat op de bank en David zat in de stoel. Hij zag er moe

uit, maar Lucy herinnerde zich dat Emma had verteld dat hij 's nachts had gewerkt.

'Ik geloof dat het water niet zo goed wegloopt,' zei ze. Ze pakte haar rugzak en begon haar kleding terug te stoppen.

'O, dat klopt ja. Het gaat een beetje langzaam. Was de douche verder fijn?'

'Ja lekker. Waar kan ik mijn spullen laten? Ik heb er nu al een zootje van gemaakt.' Ze kreeg haar kleren niet terug in de rugzak zonder ze te kreuken. Emma en David keken elkaar aan.

'Het was handiger geweest als je het eerder had verteld,' zei David tegen haar nichtje. Die keek een fractie van een seconde beteuterd, maar veel sneller klaarde haar gezicht op. Emma sprong van de bank.

'Lucy! We hebben zulk goed nieuws!'

Lucy kreeg echter niet de tijd om zich af te vragen wat dat zou kunnen zijn, laat staan dat ze Emma er naar kon vragen.

'Ik ben zwanger!' riep Emma uit.

Lucy's mond viel open. Verbaasd staarde ze van Emma naar David. Emma stond extatisch te glunderen en ook David had een grote grijns op zijn gezicht. Het tweetal leek erg verheugd te zijn over hun aanstaand ouderschap.

'Echt?' vroeg Lucy, die op dat moment niets zinnigers kon bedenken.

'Ja!' riep Emma. 'Ik wilde het je al veel eerder vertellen, maar het leek me leuker om te wachten tot je hier was. Vind je het niet geweldig? Je wordt nu een soort van tante.'

'Eh ja, leuk,' stamelde Lucy. Dit moest ze even verwerken. Emma zwanger? Maar haar nichtje was net zo oud als zij! En ze kende David nog maar een paar maanden. Even vroeg ze zich af of Emma wel goed wijs was, maar die stond haar zo verwachtingsvol aan te kijken, dat ze snel bedacht dat ze iets aardigs moest zeggen.

'Wanneer ben je uitgerekend?' Het klonk een beetje bot, hoewel dat niet haar bedoeling was, maar Emma leek het niet op te merken.

'Over zes maanden,' antwoordde ze enthousiast. Lucy keek onwillekeurig naar Emma's buik. Die was net zo plat als die van haar zelf. Als Emma het niet had verteld, zou ze niets hebben vermoed.

'Maar,' zei Emma, 'Dat geeft eigenlijk wel een klein probleempje met jouw slaappleats. Dat wordt nu namelijk de babykamer. David is al begonnen met behangen. Kijk.' Ze liep naar een deur en deed deze open. Lucy zag een klein slaapkamertje waarvan één muur al een turquoise kleur had gekregen. Van de andere muren was het behang half losgetrokken. Op de vloer lagen rollen behang, pakjes plaksel, kwasten

en een pot verf. In een hoek stonden een babybadje en dozen met speelgoed. Blijkbaar konden ze niet wachten tot de baby er was.

‘We hadden een logeerbed voor je, maar je snapt dat we die weg moesten doen om hier de babykamer van te kunnen maken,’ zei Emma.

‘Eh ja, natuurlijk,’ antwoordde Lucy, ondanks dat ze het eigenlijk helemaal niet zo goed begreep. Kon zij hier nu niet slapen, omdat er een kamer werd gemaakt voor een baby die pas over een half jaar werd geboren? Ze hoefden toch niet al een half jaar van tevoren te beginnen – waar moest zij dan heen?

‘Gelukkig,’ verzuchtte Emma, die niets door had van Lucy’s twijfels. ‘Ik heb met David afgesproken, dat we de eerste dagen niet zullen verven ofzo. We hebben een luchtbedje gekocht, zodat je daar op kunt slapen. Als we de boel een beetje aan de kant schuiven, pas je er makkelijk bij.’ Ze begon met het verplaatsen van de rollen behang. ‘Help even.’

Lucy was te verbaasd om iets te zeggen en deed automatisch wat haar gevraagd werd. Ze zette het blik verf bij de rollen behang en legde de kwasten er bovenop. Het was maar een klein slaapkamertje. Door alle spullen zo veel mogelijk op te stapelen tegen een muur kwam er net genoeg ruimte vrij voor een luchtbed. Ze keek vertwijfeld om zich heen en vroeg zich af hoe het moest als de baby eenmaal was geboren. Ze had weinig ervaring met baby’s, maar ze voelde er weinig voor om met eentje onder een dak te leven, laat staan er een kamer mee te delen. Ondertussen had David het luchtbed neergelegd en stond hij het op te pompen. Emma stond al klaar met een kussen en een slaapzak. Toen het provisorische bed eenmaal lag, keek Emma haar blij aan.

‘Zo ziet het er toch nog heel gezellig uit, vind je niet? Lekker knus.’

Lucy vond het echter niet zo knus. Krap vond ze een beter woord. Ze zette haar rugzak tegen de dozen met speelgoed.

‘Het lijkt me zo leuk om samen babykleertjes te kopen,’ jubelde Emma. ‘Kijk, ik heb al het een en ander gekocht.’ Ze zocht in een doos en haalde er een piepklein geel truitje uit. ‘Lief hè?’

‘Ja. Denk ik,’ antwoordde Lucy die niet wist wat ze met de situatie aan moest. Maar Emma besteedde niet al te veel aandacht aan haar, aangezien ze een knuffelbeest uit de doos had gehaald. Voor zo ver Lucy kon zien, was het een paarse eend. Terwijl Emma de eend op het truitje legde en er nog een drinkfles, een rammelaar en een trappelzak aan toevoegde, ging Lucy op het luchtbed zitten. De slaapzak voelde lekker donzig aan.

‘Moet je dit nou zien. David heeft alvast Lego gekocht. Nou, dat duurt nog wel even voordat ons kindje daarmee kan spelen, hoor.’

Lucy besloot dat ze best even kon gaan liggen zolang Emma nog met haar babyuitzet aan het rommelen was. Dat mocht best wel na meer dan een etmaal te hebben gereisd. En na overvallen te zijn met Emma's onverwachte zwangerschap, dacht ze. Ze maakte het zich gemakkelijk op het luchtbed en sloot haar ogen. Eventjes maar.

Good day sunshine

Eli kamde zijn lange, natte haar uit zijn gezicht. Na een uitgebreid bad voelde hij zich verfrist. Hij was nog wel moe, maar daar viel voorlopig niets aan te doen: hij werd zo spoedig mogelijk bij Manuel verwacht. Uiteraard had hij hem al door de telefoon gesproken om te melden dat hij weer terug was. En belangrijker: dat zij er óók was.

Hij schoor zich met zorg en koos vervolgens een net overhemd uit de kast. Met zijn schoenen in zijn hand liep hij naar de woonkamer. Daar had hij de balkondeuren wijd opengezet om frisse lucht naar binnen te laten. Na een paar weken potdicht te hebben gezeten, was het appartement wel aan wat buitenlucht toe. Jammer dat ze nu weer dicht moesten, omdat hij wegging.

Eli trok zijn schoenen aan, pakte zijn mobiel en sleutels van tafel en verliet zijn woning. Hoewel hij op de bovenste en vijfde verdieping woonde, nam hij altijd de trap. Het appartementencomplex was onlangs gerestaureerd, waarbij het trappenhuis in oude glorie was hersteld. En ondanks dat dat betekende dat de muren en plafonds nu opgeluisterd werden met bloemachtige schilderingen in oudroze, vond Eli het toch een verbetering.

Buiten sloeg hij de straat in die naar het S-Bahnstation leidde. De afgelopen maanden had hij veel in Australië doorgebracht. Hij had ervan genoten om business class te reizen, in een super-de-luxe hotel te verblijven en veel vrije tijd te hebben. Ondertussen had hij wat uitzoekwerk voor Manuel gedaan. Dat was allemaal verre van verkeerd, maar hij moest toegeven dat hij toch het liefst in zijn eigen stad was. Berlijn.

Hij kocht een kaartje bij de automaat en haalde nog snel een chocoladecroissant voordat de trein het station binnen kwam gedenderd. Eigenlijk was het veel te lekker weer om te werken, dacht hij, maar hij had weinig keus. Manuel had hem expliciet uitgenodigd. Hoewel hij niet verwachtte dat hun gesprek lang zou duren. Zij was nu in Berlijn en hij zou wachten tot Manuel zei wat de volgende stap was.

Eli stapte uit op de Friedrichstrasse. Hij kon verder met de U-Bahn, maar ging veel liever te voet. Qua tijd scheelde het niets. Even later stond hij voor het spiksplinternieuwe appartementencomplex waar Manuel enige tijd terug zijn intrek in had genomen. Hij gaf de man van de bewaking een kort knikje en liep verder. Hij hoefde zich niet te melden; voor zijn vertrek naar Australië kwam hij hier vrijwel iedere dag. Een tweetal grote liften stond klaar om bewoners en bezoek te vervoeren. Eli drukte op het bovenste knopje. Op naar het penthouse.

Zelf vond hij Manuels optrekje behoorlijk over de top. Er was zelfs een privézwembad op het dakterras, waar Manuel al een paar keer een schandalig duur feest had gegeven. Eli was er een keer bij geweest, iets wat hij niet snel zou vergeten.

De lift had hem binnen een paar seconden naar de bovenste verdieping gebracht. Er was hier maar één woning. Hij meldde zich via de intercom en probeerde niet al te veel te staren in de camera die alle bezoekers registreerde. Met een zoem ging de deur van het slot. Het was zelden dat Manuel de moeite nam om zelf de deur open te doen.

Zachtjes trok Eli de deur weer achter zich dicht. Het enorme penthouse leek verlaten, maar hij wist waar hij Manuel zou kunnen vinden: in zijn kantoor of op het dakterras. Op die laatste plek was hij inderdaad. Manuel had zich geïnstalleerd op de loungebank. Een laptop lag dichtgeklapt op het tafeltje, daarnaast stond een koelemmer met een fles erin en twee glazen ernaast. Het leek erop dat Manuel iets te vieren had.

‘Eli,’ begroette hij hem. Hij gebaarde naar een van de stoelen. ‘Neem plaats.’

Eli deed wat hem gezegd werd. Manuel zag er ontspannen uit, vond hij. Hij hing nonchalant achterover en leek erg ingenomen met het nieuws dat Eli hem eerder die dag had bezorgd.

‘Dus alles is goed gegaan?’

Eli knikte. ‘Het lijkt er inderdaad op dat ze de komende tijd hier is. Ze is ingeschreven aan de universiteit en verblijft bij haar nichtje.’

Manuel zette zijn vingertoppen tegen elkaar. ‘Dat is goed om te horen. Heel goed zelfs.’ Hij zweeg even. ‘Maar wij moeten verder. Eli, ik wil dat je in contact met haar komt.’

Verrast keek Eli zijn baas aan. ‘Haar aanspreken, bedoel je?’

‘Ja, dat bedoel ik inderdaad. Spreek haar aan, neem haar een avondje mee uit. Zorg ervoor dat ze je aardig gaat vinden. Ik weet zeker dat je daar goed in bent.’ Een flauwe glimlach speelde om Manuels lippen. Blijkbaar had hij de volgende stap van zijn plan reeds uitgedacht.

‘Dat is goed,’ antwoordde Eli. Na haar een paar maanden in de gaten te hebben gehouden, zou hij nu eindelijk met haar een praatje kunnen maken. Hij was benieuwd.

Manuel boog zich voorover en pakte de champagnefles uit de koelemmer. Hij ontkurkte de fles en schonk de twee glazen vol. Manuel was écht heel erg in zijn nopjes met het nieuws dat hij hem had gebracht. Eli grijnsde en nam het glas aan.

‘Op de Verteller.’

Ze knipperde met haar ogen. Het licht van de opkomende zon viel op haar gezicht. Daar was ze wakker van geworden. Vertwijfeld keek Lucy om haar heen. Het leek alsof ze op een bouwplaats was ontwaakt: niet ver van haar vandaan stond een gereedschapskist. Nee, dacht ze, ze was bij Emma. In Berlijn!

Ze werkte zich omhoog op het luchtbedje waarop ze wakker was geworden. Het leek erop dat ze in slaap was gevallen terwijl Emma bezig was geweest met het laten zien van haar babyspulletjes. Dat was niet erg sociaal van haar geweest. Emma was helemaal in de wolken en zij viel in slaap. Ze zou tegen haar nichtje zeggen dat ze heus wel babykleertjes wilde kopen met haar. Een keertje.

Lucy keek in een automatisme op haar horloge om te zien hoe laat het was, maar dat gaf nog steeds de Australische tijd aan. Ze stond op om Emma te vertellen dat het haar speet dat ze in slaap was gevallen. De woonkamer was echter verlaten. De gordijnen voor de ramen waren dicht.

‘Emma?’ riep ze aarzelend. Ze hoorde niets. Ze wierp een blik in de keuken. Lucy zag een klein aanrechtblokje en een eethoek met drie stoelen, maar geen Emma of David. Wel een kinderstoeltje dat in de hoek van het vertrek stond te wachten. Ze sloot de deur weer.

‘Emma?’ riep ze nogmaals.

“Lucy?” Ergens klonk een antwoord.

‘Ja!’

De deur van wat vermoedelijk de slaapkamer was ging open en Emma verscheen met een slordig dichtgeknoopte badjas in de deuropening. Ze wreef slaperig in haar ogen.

‘Jemig, Lucy. Ben je eindelijk wakker? Weet je wel hoe lang je hebt geslapen?’

‘Nee?’

‘Nou, het is nu half zes ’s ochtends, dus dat lijkt me een kleine zestien uur. Ongeveer.’

‘Ik... Echt waar?’ Ze kon niet geloven dat ze echt zo lang geslapen had. Ze had alleen maar eventjes haar ogen dicht willen doen.

‘Als we dan toch wakker zijn, ga ik me maar aankleden ook. Als je honger hebt, kun je vast wel iets vinden in de keuken. Hoewel het me ook leuk lijkt om straks ergens te gaan ontbijten. Zullen we dat doen?’

‘Eh ja, dat is goed,’ stemde ze in.

Emma vertrok naar de badkamer en Lucy bleef alleen achter. Ze vond het echt ongelooflijk dat ze in slaap was gevallen. En erger nog, dat ze zo lang doorgeslapen had. Hoewel ze zich nu wel echt goed uitgerust

voelde. Met een zucht bedacht ze dat ze zich ook maar om moest kleden. Wat ze nu aan had, was enigszins gekreukt.

Nadat ze dat had gedaan, ging ze naar de keuken. Vanuit de badkamer kwam het geluid van stromend water, waar de stem van Emma bovenuit klonk. Haar nichtje stond heel hard en heel vals ze zingen. Met een glimlach trok Lucy de koelkastdeur open. De flessen die erin stonden rammelden, maar verder was de koelkast vrij leeg. Ze zag een paar blikjes bier, een pot jam en een onaangebroke verpakking met plakjes kaas. In de groentelade lag een krop sla die zijn langste tijd gehad leek te hebben. Ze deed de koelkast weer dicht. Misschien dat ze vandaag ook maar eens boodschappen moesten doen. Terwijl ze in de keukenkastjes keek om te zien wat daar nog lag, hoorde ze Emma de badkamer verlaten. Lucy hoopte dat ze zich snel had aangekleed, zodat ze ergens konden gaan ontbijten. Haar maag rammelde. Niet veel later kwam Emma de keuken binnengelopen.

‘Het is nog wel een beetje vroeg,’ zei ze, na een korte blik op de keukenklok te hebben geworpen. ‘Maar gelukkig is dit Berlijn en is er altijd wel iets open. Laten we gaan. Ben je zo ver?’

‘Ja, even mijn tas pakken en mijn schoenen aandoen.’ Snel liep ze naar haar slaapkamer en gooide al haar spullen uit haar rugzak. Dingen die ze nodig had gehad in het vliegtuig, zoals een boek en een paar tijdschriften, hoefden niet mee. Voor de zekerheid stopte ze er wel een warm vest in. Haar broers hadden haar verteld dat het vaak koud was in Duitsland. Haar schoenen vond ze terug in de gang. Waarschijnlijk had Emma ze daar weggezet, toen zij ze gisteren had uitgedaan. Nadat ze ze had aangetrokken, was ze klaar om te gaan.

‘Ik heb nog steeds geen geld gepind,’ zei ze, terwijl ze de trappen af liepen.

‘Dan doen we dat zo even. Bij het winkelcentrum zijn pinautomaten.’

Al kletsend, Emma praatte honderduit en Lucy luisterde, liepen ze naar het S-Bahnstation. Onderweg kon Lucy geld opnemen. Ze borg de voor haar onbekende biljetten op.

‘En waar gaan we nu heen?’

‘Ik weet een geweldig leuk tentje in de Oraniënburgerstrasse. Daar hebben ze echt heel veel verschillende ontbijtmenu’s. David heeft me daar een keer mee naartoe genomen.’

Dat klonk goed, vond Lucy. Ze namen de S-Bahn, waarbij ze blij was dat Emma de weg wist. Terwijl ze in de trein zaten, dwaalde haar blik wederom af naar de kaart waarop de verschillende lijnen stonden aangegeven. Alle gekleurde lijnen intrigeerden haar: het openbaar

vervoersnetwerk moest gigantisch zijn in Berlijn. Na een paar haltes gaf Emma aan dat het alweer tijd was om uit te stappen.

“’s Avonds is dit niet zo’n heel fijne buurt,” zei Emma, terwijl ze door een brede straat liepen. ‘Ik heb gehoord dat hier dan een tippelzone is. Bah.’ Ze liet het klinken alsof ze zich weinig weezinwekkenders kon voorstellen.

‘Nou ja, dan zorg je gewoon dat je er niet komt, toch?’ antwoordde Lucy. Ze zag het probleem niet zo. Thuis in Adelaide waren er ook wijken waarvan ze wist dat ze er ’s avonds beter niet kon komen.

‘Maar ik heb ook gehoord dat je hier ’s avonds goed uit kunt gaan,’ gaf Emma enigszins schoorvoetend toe. ‘Maar dat moet je dan maar niet doen hoor, Lucy. Straks wordt je lastig gevallen door enge kerels.’ Ze zei het er snel achteraan, alsof ze daarmee wilde voorkomen dat Lucy zich in het woeste nachtleven van de Oraniënburgerstrasse zou storten. Die glimlachte. Goed uitgaan klonk haar juist wel aantrekkelijk in de oren, of het nou in een tippelzone was of niet.

‘O kijk, hier is het.’ Emma klonk duidelijk opgelucht nu ze het over iets anders kon hebben. Ze stonden voor de deur van een statig pand. Een gesloten deur om precies te zijn, zag Lucy.

‘Het is nog dicht.’

‘Echt?’ Emma rammelde aan de deur. Die bleef gesloten. Beteuterd keek ze Lucy aan. ‘We zijn te vroeg.’

‘Daar lijkt het wel op. Maar er zal toch wel iets in de buurt zijn dat wel open is?’ Haar maag knorde.

Emma haalde haar schouders op. ‘Vast wel. Ik ken het hier verder niet zo goed. David zou het wel weten, maar ik denk dat hij net thuis is en gaat slapen. Zal ik hem snel nog even bellen?’ Ze zocht al in haar tasje naar haar telefoon.

‘Nee joh, we vinden wel wat.’ Ze voelde er niets voor om David per ongeluk wakker te bellen. Bovendien had ze al zo lang niets gegeten, dat een half uurtje meer of minder ook niet meer uitmaakte. ‘Laten we wat rondlopen.’ Ze pakte Emma bij haar arm die aarzelend om haar heen keek.

‘Ik weet niet zo heel goed de weg, hoor,’ bekende die.

‘Des te beter. Op naar onbekende eettentjes!’

‘We kunnen ook aan iemand vragen waar we kunnen ontbijten,’ zei Emma, nadat ze een tijdje hadden rondgelopen. Lucy had hen door straatjes geleid die haar leuk leken, ondertussen geen idee hebbend van waar ze heen gingen. Zelf vond ze het leuk om zo rond te dwalen, maar ze merkte dat Emma het niet prettig vond om niet te weten waar ze was.

Lucy kon zich niet herinneren dat Emma daar vroeger ook al last van had. Toen waren het eerder hun ouders die liever niet hadden dat hun dochters in zeven sloten tegelijk liepen.

‘Dat daar ziet er open uit,’ wees ze.

‘Maar daar verkopen ze pizza’s. En döner kebab,’ wierp Emma tegen. ‘Dat is geen ontbijt.’

‘Hmm, ik heb anders best trek in een pizza,’ antwoordde Lucy. Haar maag rammelde extra luid, alsof ze daarmee haar woorden extra kon benadrukken. Emma trok echter een nogal vies gezicht, wat haar ervan overtuigde om haar haar zin te geven. ‘Oké, dan vragen we het wel even aan iemand.’

Ze versnelde haar pas om een tweetal mensen in te halen. Emma had duidelijk moeite om haar onverwachte, snelle pas bij te kunnen houden. Lucy had de weg al gevraagd, voordat Emma bij haar was. Die wierp haar een ongelukkige blik toe. Waarschijnlijk was ze verrast geweest door Lucy’s kleine sprintje. Ze hield haar buik vast alsof ze al acht maanden zwanger was in plaats van drie.

‘De straat uit en op het einde links,’ was het antwoord. ‘Daar zit een bagelentje aan de rechterkant van de straat.’

‘Oké, bedankt.’

Het bleek inderdaad om de hoek te zitten.

‘Ik kan mijn baby toch niet groot brengen met pizza als ontbijt,’ zei Emma nadat ze hun bestelling hadden doorgegeven en aan een tafeltje zaten. Ze roerde door haar koffie.

‘Dat is omdat er geen potjes babyvoeding met geprakte pizza bestaan,’ grapte Lucy. ‘Maar misschien is het wel een gat in de markt en moet ik het uitvinden voor die kleine van jou.’

Emma keek geschokt.

‘Grapje Emma,’ probeerde Lucy haar gerust te stellen. Emma leek helemaal ondersteboven van haar idee. ‘Emma?’

‘Ik ben misselijk,’ piepte die zachtjes. ‘Ik moet echt even naar de wc.’ Gehaast stond ze op en spoedde zich naar het toilet. Lucy bleef alleen achter. Was haar nichtje nu zo misselijk geworden van het idee van pizzapap? Ach nee, ze was natuurlijk zwanger. Lucy kon het niet laten om te grijnzen. Blijkbaar was Emma zojuist heel hard van haar roze wolk gevallen.

Een beetje bleek kwam ze na een tijdje terug. De bagels waren inmiddels geserveerd en aangezien Lucy de hare, die uit de oven kwam, niet koud wilde laten worden, zat ze er al met smaak van te eten.

‘Gaat het weer een beetje?’ vroeg ze met volle mond.

Emma knikte zwakjes. 'Ik dacht dat ik niet misselijk zou zijn. Ik heb er ook nog nooit last van gehad en ik dacht dat het juiste de eerste twaalf weken het ergst was. Die ben ik net voorbij.'

Lucy nam nog een grote hap van haar broodje. Ze kon het niet nalaten haar een beetje te plagen. 'Volgens mij ben je altijd misselijk als je zwanger bent. Mijn moeder zei vroeger dat ze wel negen maanden lang misselijk was.'

Emma leek niet echt op te fleuren van dat vooruitzicht. Ze staaarde naar haar bord met het broodje beenham en schoof het van zich af. 'Ik geloof niet dat ik nog veel honger heb.'

'Niet?' Lucy keek naar de bagel die er toch ook wel erg smakelijk uit zag. Het zou zonde zijn als het niet werd opgegeten. 'Mag ik het?'

Emma knikte. 'Ja, neem maar. Ik ga even vragen of ze ook een glaasje water hebben.'

Lucy trok het bord naar haar toe en begon het broodje naar binnen te werken. Ze keek naar Emma die aan de bar haar water bestelde. Ze vroeg zich af of ze nog lang misselijk zou zijn. Ze hoopte van niet, want het zou er waarschijnlijk niet echt gezelliger op worden als Emma alle dagen boven de wc hing. Hoewel ze nu ook wel hoopte dat Emma iets minder lyrisch zou zijn over de baby. Zodat ze een gesprek konden voeren zonder dat het over kindernamen of luijermerken ging.

Emma kwam terug met een glas water waar ze kleine slokjes van nam. 'Ik denk dat ik zo eigenlijk wel weer naar huis wil,' zei ze kleintjes.

Lucy knikte. 'Oké.' Maar ze vroeg zich ook af wat zij dan moest doen. Ze kon toch niet de hele tijd naast Emma blijven zitten, terwijl die misselijk zat te wezen? Ze had er in ieder geval weinig zin in. Ze zou Emma wel naar huis brengen, maar daarna zelf weer op pad gaan.

'Kom,' zei ze. 'Laten we dan maar even afrekenen en gaan.'

Emma keek opgelucht terwijl Lucy hun spullen verzamelde en de rekening betaalde. Dit nieuwe leven als student in Berlijn begon toch wel heel anders dan ze zich had voorgesteld. In plaats van dat ze tot vroeg in de ochtend het nachtleven van de stad verkende, liep ze nu haar zwangere en misselijke nichtje te ondersteunen na een verkeerd gevallen ontbijtje. Ze vroeg zich af of het wel een goed idee was geweest om bij Emma en David te gaan wonen.

Misschien dat het toch een kater was, maar het kon ook best de vermoeidheid van de afgelopen paar dagen zijn die zich in zijn hoofd had genesteld. Eli wreef over zijn slapen. Hij had maar een paar glazen champagne op en bovendien was het niet laat geworden. Na een overdadige maaltijd die Manuel bij een duur restaurant had besteld en

had laten bezorgen, was hij aan het begin van de avond de deur uitgeschoven. Manuel had meer te doen dan te lanterfanten met zijn personeel. Eli was echter nogal rusteloos geweest en laat naar bed gegaan. Nu had hij hoofdpijn, doordat hij een gat in de dag had geslapen. Hij hoopte dat een gezond ontbijt zou helpen. Of moest hij het lunch noemen, dacht hij, na een blik op de klok te hebben geworpen.

Terwijl hij fruit schilde, dacht hij na over de komende dagen. Manuel had hem opgedragen contact met haar te zoeken. Doordat hij de afgelopen weken besteed had met het zoeken naar informatie over haar, had hij bijna het idee dat hij haar al persoonlijk kende. Ze was de jongste in een gezin van vier – ze had drie oudere broers, ze had altijd fanatiek honkbal gespeeld en nadat ze haar schooldiploma had gehaald, had ze een tijdlang niet geweten wat ze daarna wilde doen. Totdat ze een paar maanden terug besloten had dat ze Duits wilde gaan studeren, de taal van haar moeder. Dat ze daarvoor naar Berlijn kwam, zag Manuel als werk van hogerhand.

Eli gooide het fruit in de blender, schonk flink wat yoghurt erbij en pureerde alles tot een gladde massa. Hij hield van een gezond ontbijt. Na zichzelf jarenlang verwaarloosd te hebben, was hij niet van plan om ooit nog in zijn oude leefpatroon terug te vallen. Hij pakte een glas en nam dat samen met de kan van de blender mee naar zijn balkon. Ook vandaag was het heerlijk weer.

Terwijl hij in de zon zijn yoghurtontbijt opdronk, dwaalden zijn gedachten weer af. Hij vroeg zich af hoe hij met haar in contact kon komen. Hij had overwogen om zich ook voor de studie Duits aan te melden, maar dat idee ook weer snel verworpen. Studeren was niets voor hem. Er moest een betere manier zijn. Hij vroeg zich af of Manuel het zou waarderen als hij haar omver reed met zijn auto, zodat hij op die manier met haar in contact kon komen door zich uitgebreid te verontschuldigen. Eli zag al voor zich hoe hij met Manuel op de achterbank wat extra gas zou geven – net op het moment dat zij wilde oversteken. Hij grijnsde. Waarschijnlijk zou Manuel hem wurgen.

Hij dronk zijn glas leeg en besloot dat het tijd was voor een beetje beweging. De hoofdpijn was minder geworden, maar misschien dat het helemaal verdween door een rondje hardlopen. Hij nam zijn vuile vaat mee naar binnen, zette het in de vaatwasser en liep door naar zijn kledingkast. Nadat hij zich had aangekleed, pakte hij zijn MP3-speler. Met de dopjes in zijn oren verliet hij het gebouw, hopen de dat een paar rondjes door het park hem goed zouden doen.

Lucy zat op de bank en baalde. Ook haar tweede dag in Berlijn was een groot fiasco. Na hun ontbijt was Emma zachtjes jammerend en vervuld van zelfmedelijden bij David in bed gekropen. Gelukkig had ze nog wel de tegenwoordigheid van geest gehad om een setje sleutels aan Lucy te geven, zodat zij tenminste nog weg kon. Niet dat Lucy er erg veel aan had gehad. Ze was rond de middag even naar het winkelcentrum gelopen dat vlak naast het S-Bahnstation lag. Daar had ze wat boodschappen gedaan en de Lonely Planet van Berlijn gekocht. Ze had nooit gedacht dat ze die nodig zou hebben; ze was ervan uitgegaan dat Emma haar mee zou nemen naar alle leuke plekken van Berlijn en dat ze samen de stad onveilig zouden maken. Maar in plaats daarvan lag Emma misselijk en zwanger in bed en zat zij hier te kniezen op de bank. Ja, ze baalde echt enorm.

Er klonk wat gerommel vanuit de slaapkamer en David kwam naar buiten. 'Hoi,' groette hij haar. Ze groette terug. 'Heb je je een beetje vermaakt?' vroeg hij. Lucy wilde hem het liefst in zijn gezicht werpen dat ze zich stierlijk had verveeld, maar ze hield zich in.

'Mwah, ik heb wat gelezen.' Ze gebaarde naar de Lonely Planet ter verduidelijking.

'Leuk,' knikte David. 'Zeg, ik ga even douchen. Zou jij misschien even wat bordjes op tafel willen zetten, zodat we zo brood kunnen eten?' Hij gaapte. 'Als er nog brood is, eigenlijk.'

'Ik heb een nieuw brood gekocht,' antwoordde Lucy snel. Ze had wel moeten: ze had honger gekregen en de lege koelkast had haar niet veel geholpen. 'En schnitzels en aardappelschijfjes en een zakje broccoli.' Ze was blij dat ze zo'n vooruitziende blik had gehad en alvast het een en ander voor het avondeten had gekocht. Anders had ze inderdaad op een broodkorstje moeten leven.

David keek echter bedenkelijk. 'Hmm, dat is wel wat zwaar voor een ontbijt. Misschien dat ik het toch liever bij brood houd. Maar maak jij maar gerust iets voor jezelf. Tot zo.'

Hij verdween naar de badkamer, Lucy gepikeerd achterlatend. Had ze voor een goede maaltijd gezorgd, was het weer niet goed. Wat was er mis met gebakken aardappeltjes als ontbijt? Ze besloot om toch te gaan koken: zij had wél honger. En Emma misschien ook wel weer, dacht ze. Ze liep naar de keuken en ging aan de slag.

Lucy was geen erg goede kok. Hoewel ze een tijdje alleen had gewoond, was het nooit noodzakelijk geweest om echt te koken. Ze kon altijd wel mee-eten bij een van haar broers of anders was een pizza bestellen ook zo gebeurd. Ze bakte de aardappeltjes iets te hard en de broccoli kookte ze kapot, maar tevreden constateerde ze dat de

schnitzels in ieder geval waren gelukt – en dat was toch het belangrijkste. Emma en David verschenen samen in de keuken terwijl ze net de allerzwaarste aardappelschijfjes uit de pan haalde en weggooiden.

‘Dat is niet helemaal goed gegaan, zo te zien,’ merkte David op. ‘Misschien dat we even het raam open moeten zetten.’

‘Het stinkt hier,’ klaagde Emma. ‘Ik kan daar echt niet tegen, hoor.’

Lucy moest zich inhouden om de aangebrande aardappelschijfjes niet naar haar hoofd te gooien. ‘Als je wilt, is er voor jou ook een schnitzel hoor,’ zei ze echter vriendelijk.

Emma keek echter alsof ze weer moest overgeven. ‘Ik denk dat ik het bij brood houd. Ik hoorde dat je boodschappen hebt gedaan, maar je hebt zeker geen perziken in blik gekocht? Daar heb ik echt zin in, weet je.’

Lucy keek Emma aan alsof ze gek was. ‘Nee sorry, alleen brood en dit.’ Ze prikte de drie schnitzels met een vork uit de pan en legde ze op haar bord. Als die twee ze niet wilden, fijn. Dan at zij ze wel op. Ze schoof aan bij Emma en David die een boterham zaten te smeren. Emma keek bedenkelijk naar het volle bord.

‘Ik geloof dat ik niet zo goed tegen de lucht van gebakken vlees kan,’ zei ze met een klein stemmetje.

‘Even wachten, dan heb ik het zo op.’ Lucy sneed een groot stuk van een schnitzel en stak het in haar mond. Het smaakte goed, vond ze. Voortreffelijk gebakken. Emma produceerde echter een vreemd geluidje, sprong op en rende de keuken uit. Vanuit de badkamer klonken niet veel later veelzeggende geluiden.

‘Emma?’ riep David. Hij keek Lucy verwijtend aan. ‘Ze zei toch dat ze niet tegen die lucht kan. Ze is zwanger hoor.’ Hij stond op en ging zijn vriendin achterna.

‘Ze is zwanger hoor,’ praatte Lucy hem spottend na toen hij buiten gehoor was. Alsof ze dat nog niet had gemerkt. Die stomme zwangerschap verpestte haar hele nieuwe leven! Tranen van woede sprongen in haar ogen. Ineens had ze geen zin om nog langer bij Emma en David te blijven. Alles stond in het teken van een baby die er nog niet eens was en zij moest maar rekening houden met Emma, die haar niet eens van tevoren gewaarschuwd had. Dat ze maar beter niet kon komen, omdat ze toch maar stil op de bank moest zitten en dat er voortaan iedere dag brood met perziken uit blik op het menu zou staan.

Lucy pakte nog een bord, deed daar de aardappeltjes en de kapot gekookte broccoli op en nam de twee borden mee naar het slaapkamertje waar haar spullen lagen. Hoewel ze diep teleurgesteld was, had ze nog wel honger. Verdrietig begon ze te eten. Ondertussen

hoorde ze Emma en David uit de badkamer komen en weer naar de keuken gaan. Er kwam niemand kijken waar zij was.

Toen ze alles op had, schoof ze de borden aan de kant. Haar maag was dan wel gevuld, maar ze bleef met een vervelend, leeg gevoel zitten. Langzaam begon ze haar rugzak opnieuw in te pakken. Daar was ze bijna mee klaar, toen Emma de kamer binnen kwam gestormd.

‘O Lucy, het spijt me!’

Verbaasd keek Lucy haar aan. Dat had ze niet verwacht. Emma plofte naast haar op het luchtbed neer, waardoor de stop eruit sprong en het bed sissend leeg liep. Binnen een paar tellen zaten ze beiden op de grond. Geschrokken keken ze elkaar aan.

‘Ik geloof niet dat-ie daartegen kon,’ concludeerde Lucy.

‘Zwanger hè? Ik wist niet dat ik al zo veel aangekomen was,’ giechelde Emma, wat aanstekelijk werkte. Lucy begon mee te grijnzen, tot ze even later tegen elkaar aan leunden van het lachen.

‘Het wordt vast een drieling,’ grapte Emma. Haar blik viel op de ingepakte rugzak en haar lach verstomde. ‘Wat ben je aan het doen? Lucy, je bent toch niet je spullen aan het pakken hè?’

‘Nou, eigenlijk was ik dat wel aan het doen,’ moest ze toegeven.

‘Nee.’ Emma klonk ontsteld. ‘Lucy, je zou hier komen wonen!’

‘Ja, maar dat was voordat jij zwanger was. Ik kan hier toch niet blijven terwijl jij en David straks een baby hebben. Of drie baby’s.’

Het leek alsof het nu pas tot Emma doordrong dat dit inderdaad niet de meest ideale situatie was. Ze speelde met een paar sokken dat Lucy nog in haar tas moest stoppen. ‘Maar waar moet je dan heen?’ vroeg ze zachtjes.

‘Tja, dat weet ik eigenlijk niet. Ik was daarstraks gewoon boos, dus ben ik mijn spullen gaan pakken.’ Lucy voelde zich ineens behoorlijk dwaas. Waar had ze heen gewild?

‘Misschien is er een kamer vrij in het hostel waar David werkt,’ opperde Emma. ‘Het is een goed hostel hoor,’ voegde ze er aan toe. ‘Met ontbijt en je kunt er ook avondeten krijgen. Dan kun je tenminste lekker eten, zonder dat er lastige, zwangere vrouwen beginnen te klagen.’

Lucy wist dat ze nu beleefdheidshalve moest tegenspreken dat haar nichtje lastig was, maar ze kon het niet over haar lippen krijgen. Eerlijk gezegd vond ze Emma wel lastig. Maar haar idee klonk best goed. ‘Is het er wel een beetje gezellig? En schoon?’ vroeg ze.

Emma knikte. ‘Je weet toch dat ik er zelf ook heb gewerkt. Niet lang, maar daar heb ik David ontmoet.’

‘Oja.’ Lucy was het alweer vergeten, maar Emma had inderdaad ooit zoiets verteld.

‘Zal ik aan David vragen of hij zo weet of er nog kamers vrij zijn? Misschien dat we zo met hem mee kunnen.’

‘Dat is goed,’ knikte ze.

‘Maar Lucy!’ riep Emma ineens. ‘Je hoeft niet weg hoor!’ Ze pakte haar hand vast. ‘Je mag hier blijven zo lang je wilt. De baby is er nog lang niet en we verzinnen wel wat.’

Lucy glimlachte. ‘Ik denk dat het wel prettig is als ik iets voor mezelf zoek.’ Ze wist nog niet hoe ze dat zou moeten doen, maar als ze eerst een paar dagen in het hostel kon blijven, had ze een begin. Ze vroeg zich af of ze ergens een klein appartementje kon huren en of dat erg duur zou zijn. Het betekende waarschijnlijk dat ze werk moest zoeken naast haar studie. Het laatste wat ze wilde, was haar vader opbellen omdat ze toch niet zo zelfstandig bleek te zijn als dat ze beweerd had.

‘Wil je echt weg?’ vroeg Emma. Het leek alsof ze alweer spijt had van haar voorstel om een kamer te nemen in het hostel.

‘Ja, laten we dat maar doen,’ antwoordde Lucy.

Emma slaakte een diepe zucht. ‘Oké. Maar dan spreken we wel iedere dag af om leuke dingen te doen, hè? Ik weet nog zo veel dingen die we moeten doen!’

‘Dat is goed. Ga jij nu maar aan David vragen of er nog plek is in het hostel. Hij zal het vast fijn vinden als hij zijn vriendinnetje straks niet meer hoeft te delen.’

‘Als jij straks in het hostel zit, moet hij me nog steeds delen, hoor,’ wierp Emma tegen. ‘Bovendien slaapt hij toch de hele dag, dus hij zal er geen last van hebben. Maar goed, ik zal het eens gaan vragen.’ Ze stond enigszins moeizaam op en verliet de slaapkamer. Lucy hoorde haar even later met David praten, maar ze had geen zin om naar hun woorden te luisteren. Ze concentreerde zich op het verder inpakken van haar tas.

‘David zegt dat het niet zo druk is in het hostel en dat er nog kamers vrij moeten zijn. Weet je zeker dat je hier weg wilt?’ vroeg Emma die de kamer weer binnen kwam lopen.

‘Ja,’ knikte Lucy. ‘En als ik hier niet meer slaap, kunnen jullie ook verder met de babykamer.’

Emma’s ogen lichtten op. ‘Dat is waar, ja.’

‘Goed, is het al tijd om te gaan?’ Lucy stond op en hees de rugzak op haar rug. Ze was benieuwd naar haar nieuwe onderkomen en ze hoopte dat het haar daar beter zou bevallen dan bij Emma en David. Daar zou in ieder geval niemand haar boos aankijken als ze een warme maaltijd wilde eten, bedacht ze met een grijns. Ze volgde Emma naar de woonkamer waar ze wachtte tot zij en David hun spullen hadden gepakt.

Eerlijk gezegd was ze opgelucht dat ze hier wegging. Haar korte verblijf bij Emma was niet wat ze zich ervan voorgesteld had. Maar ze had ook nooit kunnen bedenken dat Emma zwanger zou zijn en was veranderd in zo'n hysterische moeder die alleen over babykleertjes kon praten. Blijkbaar waren ze toch wel uit elkaar gegroeid in de zeven jaar dat ze elkaar niet hadden gezien. Geen van drieën zei veel toen ze met de S-Bahn naar het hostel reisden. Het was maar een paar haltes verder.

'Daar is het!' wees Emma toen ze uitstapten. Lucy moest onder de overkapping van het station doorkijken om een groot, wit gebouw van meerdere verdiepingen te kunnen zien. Het lag pal naast het S-Bahnstation. Ze volgde Emma en David die gearmd voor haar uit liepen. Nee, ze vond het zeker geen slecht idee om ergens anders te gaan slapen. Ze hoopte dat ze snel eigen woonruimte kon vinden.

De inrichting van het hostel was strak en industrieel. Kaal, vond Lucy het. Alles zag eruit alsof het was gemaakt om grote groepen dronken jongeren te weerstaan.

'En?' vroeg Emma die weer tijd voor haar had nu David een kamer aan het regelen was.

'Ik ben benieuwd naar de kamers,' antwoordde Lucy. Ze hoopte dat die netjes waren. En dat haar bed zachter was dan de algehele uitstraling van de rest van het interieur.

'Kamer zeventhonderddertig,' zei David en gaf haar een pasje. 'Dit is de sleutel van je deur. Iedere ochtend is er ontbijt en de komende drie weken is de kamer van jou.'

'O, dat is fijn. Dank je.' Ze pakte de keycard van hem aan. Drie weken. Hij wilde wel erg graag dat ze voorlopig niet meer terugkwam.

'Kom, dan gaan we naar je kamer kijken!' riep Emma enthousiast. Lucy liet zich meevoeren naar de lift waar Emma op het bovenste knopje duwde. De lift kwam schokkerig in beweging. Vanavond had ze kipfilet met doperwtjes kunnen krijgen, las ze. Het weekmenu hing aan een van de liftwanden. Daarnaast hing het activiteitenoverzicht van de week. Misschien was het wel een goed idee om mee te doen aan de pub crawl. Iets zei haar dat ze van Emma zulke uitjes niet hoefde te verwachten.

De lift stopte op de zevende verdieping. Lucy en Emma stapten in een gang met witte muren en blauwe deuren. Op de vloer lag tapijt.

'Linksaf,' zei Emma.

Een paar tellen later stonden ze voor de deur waar in grote cijfers zeventhonderddertig op geplakt was. Lucy stopte het pasje in de kaartlezer en de deur sprong van het slot. Eenmaal binnen zag ze een

kleine kamer met twee bedden en twee rode lockers. Ook was er een deur naar een piepklein badkamertje met een douche, wc en wasbak.

‘Je hebt een van de luxe kamers,’ concludeerde Emma tevreden. ‘Ik heb tegen David gezegd dat hij je een luxe kamer moest geven. Ze hebben niet allemaal een eigen badkamer, namelijk.’

‘Echt? Bedankt. Dan hoef ik tenminste geen haren van iemand anders uit het doucheputje te halen. En kan ik niet per ongeluk met mijn blote voeten in de viezigheid gaan staan.’ Lucy zette haar bagage op een van de bedden en liep door naar het raam. Daar had ze een prachtig uitzicht over de stad. In de verte zag ze de Fernsehturm staan. Ze deed het raam open en onmiddellijk drong er een geroezemoes van stemmen en geluiden de kamer binnen. Het S-Bahnstation lag recht onder haar raam en ze hoorde hoe de komst van de volgende trein werd omgeroepen.

‘Nu kan ik bij jou komen logeren,’ zei Emma die bij de rugzak op het bed was gaan zitten.

‘Ja, dat moeten we echt een keer doen!’ Lucy hoopte dat het dan weer net zo zou worden als vroeger. Chocolate eten in bed, enge verhalen vertellen en elkaar plagen met die ene leuke jongen op wie ze stiekem allebei verliefd waren. Nou ja, dat laatste was niet echt meer aan de orde. David was niet bepaald het type waar Lucy verliefd op wilde worden.

‘Nou, nu jij je eigen plekje hebt, ga ik maar weer naar huis,’ zei Emma.

‘Je gaat al?’ Lucy was verbaasd. ‘Gaan we niet de stad in? Wat drinken? Feesten?’

Emma keek vermoeid. ‘Een andere keer weer, denk ik. Ik ben zo moe, ik wil op tijd naar bed vandaag.’

‘Maar je hebt de hele middag op bed gelegen!’

‘Ja, maar niet geslapen. Daar was ik veel te misselijk voor.’

‘O. Oké.’

Emma stond op en liep naar de deur. ‘Tot morgen. Ik kom wel langs, dan gaan we verder met onze tocht door de stad. Welterusten!’

‘Welterusten,’ antwoordde Lucy. Ze wachtte tot de deur achter Emma in het slot was gevallen en plofte neer op het bed. Het zou nooit meer zo worden als vroeger.

Eli stond onder de douche. Zijn hardlooprondte van die middag was niet genoeg geweest om de jet lag uit zijn hoofd te verdrijven en dus was hij vroeg in de avond naar het zwembad vertrokken om baantjes te zwemmen tot zijn armen er pijn van deden. Dat was wat hij nodig had gehad; eindelijk voelde hij zich verfrist en opgeladen. Hij droogde zich af en kleepte zich aan, keek op zijn telefoon om te zien hoe laat het was en

besloot dat hij een biertje had verdiend. Hij pakte zijn spullen en verliet het zwembad.

Aan de andere kant van het S-Bahnstation was een bar waar hij wel vaker wat ging drinken na het zwemmen. Het hoorde eigenlijk bij een hostel, maar er had nog nooit iemand tegen hem gezegd dat hij er niet welkom was. Hij was er binnen een paar minuten en nam plaats aan de bar. Vanaf zijn plek kon hij verschillende tv's zien hangen die allemaal hetzelfde uitzonden: een voetbalwedstrijd. Hij probeerde de mannetjes die aan de randen van zijn blikveld achter de bal aanrenden te negeren. Eli haatte voetbal.

Hij groette het meisje dat achter de bar stond en gaf haar zijn bestelling door. Vervolgens keek hij de ruimte door om te zien wie er nog meer de bar hadden opgezocht. In de hoek hingen een paar jongens bij het poolbiljard. Even verderop zat een stelletje elkaar diep in de ogen te kijken en verder waren er voornamelijk mensen die de voetbalwedstrijd volgden. Er klonk een meerstemmig boe-geroep toen een van de mannetjes op het scherm onderuit gehaald werd. Primitief gedoe, dacht hij geïrriteerd.

Plotseling zag hij iets wat niet kon. Aan de andere kant van de bar zat, verloren en alleen, Lucy. Hij knipperde met zijn ogen. Hoe was dat mogelijk? Ze nam kleine slokjes van een cocktail, maar ze zag er niet uit alsof ze plezier had. Eli dacht na over wat hij moest doen. Het kon niet anders dan dat Brin hier de hand in had. Hij geloofde niet in toeval en het was overduidelijk dat hij haar aan moest spreken. Hij keek nogmaals snel de bar rond. Haar nichtje Emma was nergens te zien. Hij vond het heel vreemd, maar het was een uitgelezen kans die hij met beide handen moest grijpen. Hij pakte zijn drankje en stond op. Nonchalant liep hij naar haar toe.

'Hallo. Mag ik naast je komen zitten?' begroette hij haar. Hij wees naar de vrije kruk naast die van haar.

Verbaasd keek ze op. 'Eh ja, natuurlijk.' Ze liet het rietje waarmee ze had zitten spelen terug in haar glas vallen.

'Ik zag je zo alleen zitten en ik vroeg me af of je net in Berlijn bent aangekomen.'

Lucy glimlachte. 'Ja, gisteren. Is het me aan te zien?'

'Nou, eigenlijk wel. Een beetje. Dat je hier in de bar cocktails zit te drinken nadat het allang happy hour is geweest, zegt al genoeg,' zei hij met een knipoog.

Ze keek hem niet begrijpend aan. 'Hoezo?'

‘Met het happy hour zijn de drankjes goedkoper. Dus neem je eerst hier wat te drinken en vertrek je daarna naar de stad. Daar is het altijd happy hour.’

‘Ah, op die manier.’

Lucy leek hem nogal timide. Er moest iets gebeurd zijn waardoor ze een reden had om hier neerslachtig te zitten, zonder dat er een spoor van Emma was. Hij had verwacht dat die twee de hele tijd aan elkaar zouden klitten en dat het hem moeite zou kosten haar alleen te spreken. Voorzichtig reikte hij naar haar gedachten. Teleurstelling. Haar weerzien met Emma was niet verlopen zoals ze gedacht had. Plots schoot het hem te binnen dat hij zich nog niet aan haar had voorgesteld. Het zou niet goed zijn als hij per ongeluk haar naam gebruikte terwijl hij die helemaal nog niet kon weten. Hij moest er niet aan denken wat er dan kon gebeuren. ‘Ik heet trouwens Eli,’ zei hij daarom.

‘Ik ben Lucy.’

Het was raar om te doen alsof ze een volstrekt vreemde voor hem was, maar hij deed zijn best. ‘Lucy,’ herhaalde hij. ‘Dan gaat een van de allerbeste liedjes over jou.’

‘Over mij? Dat denk ik toch niet.’

‘Jawel.’ Zachtjes, omdat niet iedereen in de bar zijn zangkunsten hoefde te horen, zong hij het refrein van Lucy in the Sky with Diamonds voor haar.

Ze lachte. ‘Die ken ik wel, ja. Nooit geweten dat het specifiek over mij ging.’

‘Dat moet wel. Ik zie hier maar één Lucy met kaleidoscope eyes.’ Even vroeg hij zich af of het niet te overdreven klonk. Ze zou nog kunnen denken dat hij haar probeerde te versieren, maar ze leek gevlaid. ‘Ben je maar alleen?’ vroeg hij dan ook snel.

‘Mjah, eigenlijk wel. Ja, ik denk het wel.’

‘Dat klinkt alsof je er niet helemaal zeker van bent,’ viste hij. Ook al wist hij al dat haar weerzien met Emma op een teleurstelling was uitgedraaid, Eli wilde toch wel graag weten hoe zij in de bar van dit hostel beland was. En bovendien, zo hield hij zich nogmaals voor, zij was in de veronderstelling dat hij haar niet kende. Hij voelde zich een beetje een stalker.

‘Ik heb een nichtje in Berlijn en ik zou eigenlijk bij haar gaan logeren. Maar daar is iets tussengekomen.’

‘O? Wat dan?’

‘Een baby.’

Eli verslikte zich bijna in zijn bier. Dit was nieuw voor hem. Hoe kwam het dat hij dat niet wist? Wist Manuel dat Emma een kind had?

‘Ja, dat dacht ik ook toen ik het hoorde,’ zei Lucy, die hem zich had zien verslikken. ‘En hoewel dat kind er nog lang niet is, is Emma nu al onmogelijk. Ze heeft het alleen nog maar over luiers en rammelaars.’

Lucy klonk erg wrokkig. Kennelijk was het voor haar ook een verrassing geweest. Een onaangename nog wel. Hij begreep uit haar woorden dat Emma zwanger was. Er was nog geen baby, maar dit was nieuws dat Manuel zo snel mogelijk moest vernemen. Straks. Hij moest eerst zijn best doen om Lucy beter te leren kennen.

‘En nu zit je hier,’ concludeerde hij.

‘Ja.’ Ze ging door met het roeren in haar cocktail. Daarna nam ze er een paar slokjes van. Ze zuchtte. ‘Ik dacht dat we nog iets leuks gingen doen,’ vervolgde ze. ‘Maar zelfs daar was mevrouw te zwanger voor. Denkt ze soms dat ik me wel vermaak in mijn eentje, alleen op een klein kamertje?’ Harder dan nodig was, zette ze het glas neer.

‘Gelukkig ben je in Berlijn nooit alleen,’ zei Eli snel. ‘Er is altijd wel iemand die een praatje wil maken of wat wil gaan drinken.’

‘Iemand als jij?’ vroeg Lucy, die blijkbaar doorhad waar hij op doelde.

Eli deed alsof dat idee nu pas bij hem opkwam. ‘Nou, bijvoorbeeld.’

Ze lachte. ‘Ik wil wel wat met je gaan drinken, hoor. Jij bent tenminste gezellig en niet zwanger. Denk ik.’ Haar ogen begonnen te glimmen terwijl ze allebei lachten. Eli voelde zich de grootste geluksvogel van de wereld dat hij haar in uitgerekend deze bar was tegengekomen. Het liep beter dan dat hij had verwacht, hoewel hij eigenlijk wel wist dat hij zich nergens zorgen om had hoeven maken. Dit was voorbestemd. Tevreden bestelde ook hij een cocktail.

Lucy was naar de bar gegaan om heel erg dronken te worden. Ze was boos op Emma, boos op David en boos op de baby. Dus had ze zich voorgenomen om dan maar alleen een leuke avond te hebben. In eerste instantie was dat niet gelukt. Ze had zich behoorlijk opgelaten gevoeld terwijl ze in haar eentje aan de bar zat en van haar cocktail dronk. Maar precies op het juiste moment was daar Eli opgedoken. Ze vond het prettig om wat aanspraak te hebben, maar het was vooral fijn om haar beklag te kunnen doen over Emma’s gedrag. Nu was er tenminste iemand anders die haar zielig kon vinden. Eli bestelde dezelfde cocktail als zij had: een blauwgroenig goedje met de treffende naam Swimming Pool.

‘Logeer jij ook in het hostel?’ vroeg ze hem.

‘Nee, ik woon in Berlijn. Een eindje verderop, maar ik kom hier weleens iets drinken. Waar kom jij vandaan?’

Lucy nam nog een slokje van haar cocktail en zette het glas neer voordat ze antwoord gaf. 'Australië.'

Eli keek haar verbaasd aan. 'Australië?' herhaalde hij ongelovig. 'Maar daar kom je niet echt vandaan, toch? Je spreekt veel te goed Duits.'

'Mijn moeder kwam uit Duitsland,' verklaarde ze lachend. Ze was trots dat hij aan haar Duits niet kon horen dat ze al jaren geleden geëmigreerd was. Zelf had ze heel wat meer moeite om zijn vreemde, Berlijnse accent te kunnen volgen. Het klonk absoluut niet als het Duits dat zij zelf sprak. Maar omdat ze het fijn vond om met iemand te praten die het niet alleen maar over spuugdoekjes had, vertelde ze hem dat ze tot haar vijfde in de omgeving van Keulen had gewoond. Daarna waren ze naar Australië vertrokken, het land waar haar vader vandaan kwam. Eli luisterde geïnteresseerd en ze begon hem steeds aardiger te vinden. Hij had iets vertrouwds over zich. Plotseling schoot haar iets te binnen.

'Hé, toen ik in Berlijn aankwam en Emma mij op kwam halen, was jij toen ook op het vliegveld?'

Hij keek haar aan met een blik die ze niet helemaal kon plaatsen. Het was alsof hij vond dat ze een ongewenste vraag stelde, maar tegelijkertijd keek hij ook enigszins geamuseerd.

'Op het vliegveld?' herhaalde hij. 'Dat mocht ik willen, lekker op vakantie. Hoezo?'

'Ach, Emma deed weer paranoia over iemand die tegelijkertijd met mij aankwam. Hij leek wel een beetje op jou. Maar misschien ook niet, ik heb er in ieder geval niet op gelet.' Ze voelde zich een beetje dwaas dat ze had gedacht dat ze Eli eerder had gezien. Dat hij haar bekend voorkwam, was vast toeval.

Eli lachte. 'Ik denk niet dat ik het was. Het is lang geleden dat ik op vakantie ben geweest.'

'Ja, sorry. Het schoot me ineens te binnen,' verontschuldigde ze zich.

'Maakt niet uit.' Hij gebaarde naar haar lege glas. 'Maar zullen we ergens anders heen gaan? Er zijn betere plekken in Berlijn voor een cocktail.'

Opgetogen stemde Lucy in met zijn plan. Ze was razend nieuwsgierig naar de stad en de waarschuwing van haar oudere broers om niet met vreemde mannen mee te gaan, zette ze uit haar hoofd. Ze was nu volwassen en zelfstandig. Emma zou vast jaloers zijn als ze hoorde dat zij wel een leuke avond had gehad. De gedachte aan Emma's verbijsterde blik als ze haar over deze avond zou vertellen, deed haar grijnzen. 'Laten we gaan,' zei ze en stond op.

Ze namen de S-Bahn naar wat volgens Eli de beste wijk van de stad was. Niet in de laatste plaats omdat hij er woonde, zo vertelde hij, maar